

prèn lo Senyor -: i ¿no-s torne fera / com fa dir assò? - veja la manera / no 'squiu lo parlar - qui no té 'legància?», Fc. Prats, a. 1487 (JMBover, *BiEscrBal.* II, 158. 34.20). «Mon marit és un fadàs, / *presumptuós*, / que vol fingir de ses amo(r)s / ---», *Colloqui de Dames*, v. 639. Llull: «enfíre aquells --- havia un scolà qui era *presumptós*», *Merav.* I, 145 (i tres cites de *presumptuós* en el gloss. de Colom). *Presumptuosament* [DT. 1647]; *presumptuositat*. Alterats de vegades com *prosumir*, *prosumptuós*.

Presumible, *presumiblement*; deuen ser formes alterades *presumil* i *presumilnolment* evidentment per *presumivolment*. *Presumpte* [Belv.]. *Presumptiu* [Lacavalleria]; *presumptivament* [Belv.].

Resumir [1647, DT.], ll. *resumer* id.; «no vullés may argüir / ab qui no sab *resumir*» adagi val. (CRos, *AdagesR*, 1736, p. 75). *Resum* [DAg., i Vogel rectificant la forma acastellanada *resumen* que registraven Belv. i Lab. 1840-88]. *Resumit*; *resumidament* [Belv.]. *Resumidor*; *resumpció*; *resumpta*; *resumptiu*. *Subsumir*.

Transsumpte, pres del llatí *transsumptus*, -ūs, 'metalepsis, figura retòrica', a l'Edat Mitjana, 'còpia', derivat de *transsumere* 'transportar' (Lacav.), que s'havia dit *transsumpt* [c. 1460, *CoDoACA* xxviii, 160] o *transsumpto* (1503, DAg.). *Transsumptar* [Belv.] i encara més *transsumir* han estat rars en català.

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *somir*, *sumir-se*, *solmir*, *sumpció*, *sumidor*, *sumptuari*, *sumptuós*, *sumptuositat*, *sumptuosament*, *absumir*, *asumir*, *assumpció*, *assumpta*, *Assumpta*, *Assumpció*, *assumpcionista*, *assumpte*, *assumpto*, *donar assumpto*, *assumidor*, *assument*, *assumptiu*, *consumir*, *consumar*, *consumament*, *consumació*, *consummé*, *consum*, *consumer*, *consumible*, *consumable*, *consumidor*, *consumiment*, *consumit*, *consumitud*, *consumptiu*, *consumpt*, *presumir*, *presomir*, *presumpció*, *presumptuós*, *presumible*, *presumiblement*, *presumil*, *presumilnolment*, *presumivolment*, *presumpte*, *presumptiu*, *presumptivament*, *resumir*, *resum*, *resumen*, *resumit*, *resumidament*, *resumidor*, *resumpció*, *resumpta*, *resumptiu*, *subsumir*, *transsumpte*, *transsumpt*, *transsumpto*, *transsumptar*, *transsumir*.

Sumís, *sumissió*, V. *metre* *Su(m)mitat*, *summa*, *summe*, V. *som*

«*Summata* (pomada de ~) Mallorca» DAg.: sembla ser una forma de ll. medieval *pomata* **desummata*, en lloc de *desumpta*, 'triada, selecta', part. de *desumere* «choisir», amb la mateixa substitució de *sumere* per *summare* que hem comentat sobre *consumir/consumar*. *Summergir*, V. *submergir* *Summitat*, *summo*, V. *som* *Sumoi*, *sumollar*, V. *moll* *Sumós*, V. *som* *Sumoure*, V. *moure* *Sumpció*, *sumptuari*, *sumptuós*, *-tuositat*, V. *sumir*

SUNA, 'conjunt de preceptes jurídics i religiosos de l'islam', de l'àr. *súnna* 'lleï, tradició, mètode' (de l'àrrel *sann* 'aguditzar, preparar, establir').

Entre els cristians prengué sovint un sentit com 'secta'. La declaració del convertit seria, segons SVicentF: «aquesta çuna o secta que yo tenia de primer, yo conech que-m porte a dapnació, e per ço yo la vull lezar, e vull viure --- en aquesta fe cristiana» (*Serm.* I, 104.18); «al setèn mes / e huyt o nou, / e si nos mou / de deu fins onze, / si-u creus, catorze / e més encara, / per çuna y xara, / dona morisca / set anys s'arrisca / restar prennyada, / descompanyada / del marit seu; / vengut si-l veu, / qu'èssua jura / la criatura», JRoig (*Spill*, 8958): *xara* és l'àr. *šar* 'cain sentit com a, pels catalans' «ley seglar, ley para redimir-se el que se vendió, ley que desvia los engaños», PALC. Dozy, *Suppl.* I, 748), «lex» RMa.

En llengua romànica i catalana, passà a significar 'indole particular d'algú': «les dones --- / tota lur çuna, / ley, art é manya, / pràctica strana, / hipocresia / e ronceria, / te vull mostrar», JRoig (*Spill*, 7686). D'un encreuament d'aquest mot amb *cĭnnus*, que ha donat el cast. CENO 'expressió severa, aire sorrut', sembla venir (com explico a l'article del DCEC/DECH), el val. *suny* «ceño, enojo, enfado que se manifiesta por el rostro» (Sanelo, 17r., 158v2; no en CRos); segons Giner i March també hi ha *sunyo* (1959), *zuño* (GaSoriano), i en el Maestr. *sunyo* és adjectiu, segons la definició que GaGirona dóna a «*carafosc*: qui és *sunyo*, brúfol, malcarat» «*sunyós*: ceñudo» (Sanelo, 158v.).

En canvi, a la banda de l'Atlàntic, la paraula va restar femenina i va acostar-se més o menys al sentit de l'arabisme: ast. *zuna* 'mala maña', 'resabio en el ganado, caballar o vacuno' (Rato i Ja S. XVIII), santand. *zuna* «resabio de una caballería», «perfidia o mala intenció de una persona», bearn. *sune* «bouderie», Bigorra *sunio*, en el Gers *suno* f. «visage, mine, apparence», *hè malo suno* 'fer mala cara' (Cénac-Moncaut), «face, front» a Fleurance-du-Gers (*Bouts d. Mount.* xxix, *Suppl.*, 56, 64). Arabisme que es deu explicar per la circumstància que en els Ss. xvi i xvii el de traçiner era un ofici típic dels moriscos.

Hi ha també, no identitat, però contacte més indirecte, amb un verb *sunyar* que Sanelo registrava com «regañar»; cf. *sunyar* 'resistir-se a fer una cosa' a Montblanc (*AlcM*). D'altra banda hi ha accs. tècniques val. d'aparent origen onomatopèic, que precisaré gràcies a J. G. M.: «igualar el borde de algunas cosas de metal, de forma cóncava, frotando sobre una superficie plana, áspera y dura: es término de plateros» (E.-Llombart); «entre encastadors: llimar els cantells d'una peça per encastar-la bé» (1957), «llevar-li la rebava a una peça per ajustar-la a una altra, igualar els cantells de les peces que s'han d'ajustar: això es fa frotant-les amb pólvores, esmeril o amb una llimeta molt fina; afinar l'encast de dues peces per tal que en ajustar-les l'ajust siga perfecte», «igualar els cantells d'una peça, *sunyint-la*, frotant-la sobre una llima a fi d'anar esmerant-la» (1957); «fregar una pedra amb una altra per llimar les arestes: els argenters, ciselladors etc.» 1959.

Finalment també existeix *funyir*, però té signifi-